

ת"ד 3088/08/14 - מדינת ישראל נגד חנניה כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 דצמבר 2014

ת"ד 3088-08-14 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כב' השופט אהרן האוזרמן
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד לירז נבו

המאשימה

נגד

חנניה כהן

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד רוסק גיסין

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של אי מתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חצייה, עבירה לפי 67 (א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, בנהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, הכול תוך גרם חבלה של ממש בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 12/2/14, נהג הנאשם ברכב בבני ברק, התקרב למעבר חצייה בצומת הרחובות בן זכאי והירש ופגע בהולכת רגל אשר חצתה את מעבר החצייה משמאלו.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל גב' ג' א' ילדית 1933 חבלה של ממש, על פי כתב האישום בכך שנגרמו לה שברים בעצמות הבושת.

ביום 25/12/14 טענו הצדדים בפני לעונש. ב"כ המאשימה ביקשה לעדכן במצבה הרפואי של הולכת הרגל לאחר ששוחחה טלפונית עם בתה של הולכת הרגל בטרם הדיון ומסרה מפיה כי הולכת הרגל עדין סובלת לדבריה מכאבים, כלשונה של הבת אין מדובר "באותו בן אדם", הולכת הרגל מטופלת באופן פסיכיאטרי מאחר והיא מפחדת לצאת לבדה מביתה. לדברי הבת עד לתאונה היתה הולכת הרגל אישה עצמאית, למרות גילה המתקדם ולאחר התאונה ועד היום היא נעזרת במשפחתה באופן מלא וחייה השתבשו.

בשלב זה של הדיון ביקשה התובעת לאחר התנגדות הסנגורית להצגת הדברים כעדות שמיעה, לדחות את הדיון על מנת לזמן את הולכת הרגל להעיד כחלק מהשלמת הטיעונים לעונש.

לבקשתי, שוחחה התובעת מחוץ לאולם עם בתה של הולכת הרגל ועידכנה אותה בזכויותיה כנפגעת בין השאר בזכותה להתייצב בבית המשפט ולהעיד במסגרת טיעונים לעונש, ובהמשך לכך נדחה הדיון להיום.

אתמול בשעות אחה"צ התקבלה הודעה מאת ב"כ המאשימה על פיה הולכת הרגל מוותרת על זכותה להתייצב בפני

בית המשפט ולהעיד.

הוגשה בפני, במסגרת טיעוני המאשימה לעונש, תעודה רפואית אחת של הולכת הרגל, סיכם מחלה מיום 16/2/14 על פיה עולה כי הנפגעת הגיעה לבית החולים ביום 12/2/14, שוחררה ביום 16/2/14 כאשר האבחנה באשפוז היתה "שברים בעצמות הבושת", אשפוז להשגחה ואיזון הכאב וכן הנפגעת שוחררה לביתה ללא אירועים חריגים במהלך האשפוז, והומלצה למנוחה ובהמשך לדריכה מלאה ולפזיזותרפיה.

בנוסף, הומלץ כי הנפגעת זקוקה לטיפול בשילוב משככי כאבים מסוגים שונים וכן למסגרת שיקומית.

הנאשם נוהג ברכב משנת 1967 ללא כל הרשעות קודמות מכול סוג שהוא בתעבורה או בפלילים.

ב"כ המאשימה עותרת לעונש של פסילה ארוכה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של מעבר לשנה, בנוסף פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם מצידה ביקשה התחשבות בנסיבות המקרה בעברו התעבורתי התקין של הנאשם משך 47 שנות נהיגה, וכן טענה כי למרות שמדובר בחבלה של ממש, ומבלי לגרוע מהסבל שנגרם להולכת הרגל, הרי שלשיטתה אין מדובר בחבלה של ממש ברף חמור ולשיטתה תוך שכלול של נסיבות התאונה, תוצאותיה והעבר התעבורתי התקין של הנאשם, יש להסתפק בפסילת המינימום הקבועה בחוק, היינו פסילה למשך 3 חודשים, בנוסף פסילה על תנאי וקנס.

שמעתי גם את דבריו של הנאשם, אשר תיאר במקצת את נהיגתו הזזה משך כל השנים, את העובדה כי היה בקשר עם הולכת הרגל ועם בנותיה לאחר התאונה וכן שמעתי מנסיבות חייו כי עלה ארצה בגיל 8 מטוניס לאחר שחוזה ילדות קשה כניצול שואה. לדברי הנאשם הוא סובל מחרדות על רקע היותו ניצול שואה ואף התאונה גרמה לו לחרדות ולנידודי שינה והוא מצידו מבקש התחשבות גם בהיותו נהג זהיר ללא כל הרשעות כאמור וכן בשל הסבל שנגרם לו לדבריו, הוא עצמו.

קביעת מתחם הענישה:

ביום 10.07.2012 נכנס לתוקפו תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", הקובע את העקרונות והשיקולים המנחים את בית המשפט בעת מתן גזר הדין. התיקון קובע כי העיקרון שינחה את בית המשפט בבואו לחרוץ את דינו של הנאשם הוא עקרון ההלימה, לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה.

אין ספק כי העבירות בהם הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות ומסוכנות. מדובר בתאונה המתרחשת על מעבר החצייה, מקום המיועד להיות בטוח להולכי רגל. זאת ועוד, תוצאות התאונה הן חבלות של ממש ואין ספק כי השפעת החבלות הינה קשה על חייה של הנפגעת וקרוב לוודאי ישפיעו על הנפגעת זמן רב עד יומה האחרון.

מדיניות הענישה אמורה להרתיע את הנאשם ואת הציבור ולהעביר מסר ברור לגבי כל מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי המוגן שהינו במקרה שבפני הגנה על שלמות הגוף והנפש, בטחון הציבור, ואי סיכון המשתמשים בדרך.

החובה המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה היא לתת זכות קדימה להולך הרגל המצוי בו ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה, לצורך כך קובע החוק בפירוש כי על הנאשם להאט את רכבו אפילו עד כדי עצירה מוחלטת של הרכב לפני מעבר החצייה.

לעניין זה יפים כב' השופט חשין בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל:

"מעבר חצייה בכביש מממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי שה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר...".

סעיף 40ג לחוק העונשין לאחר תיקונו בתיקון 113 כאמור, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה הוא סעיף עונשי, הקובע ענישת מינימום (3 חודשי פסילה) בגין תוצאה של גרם "חבלה של ממש" בתאונת דרכים.

לעניין תאונת דרכים שנגרמה ברשלנות שאינה על הרף הגבוה, ע"י נהג "נורמטיבי" שעברו התעבורתי תקין, אך נסתיימה בחבלה של ממש מסוג שבר המותיר מגבלה, נקבע לא אחת בפסיקת בתיהמ"ש לתעבורה כי התוצאה - היינו החבלה של ממש, אינה מבטאת בהכרח רשלנות מיוחדת של הנהג הפוגע ובמידה רבה היא "מקרית". תאונה יכולה להסתיים בחבלה קלה או מאידך בשברים.

מכאן, שהחבלה של ממש והפגיעה בנפגע בתאונת הדרכים, היא בהחלט שיקול מרכזי בענישה אך מדובר באחד מתוך מספר שיקולים. קיימים גורמים נוספים שיש לתת להם את הדעת כגון- מידת ההתרשלנות בנהיגה, וותק הנהיגה והעבר התעבורתי של הנהג הפוגע, שיקולי שיקום ונסיבות אישיות של הנהג ומשפחתו. ביהמ"ש בסופו של יום מאזן בגזר דינו בין מכלול השיקולים.

סקירת ענישה במקרים דומים:

באי כוח הצדדים לא הגישו לי פסיקה המתייחסת לענישה במקרים דומים ולמעשה לא הציגו בפני את מתחם הענישה, פרט לציון עמדתם לעונש שהיא פסילה מעבר לשנה לפי עמדת המאשימה ומנגד 3 חודשי פסילת המינימום לפי עמדת הסנגורית.

בבחינה של פסיקה במקרים דומים, ככל שהעליתי בבדיקתי, מצאתי כי כאמור בתי המשפט קבעו תקופות פסילה של רישיון הנהיגה שונות, ככל שניתן לראות משך הפסילה נובעת יותר משיקולים הקשורים לנסיבות ביצוע העבירה, עבר וותק תעבורתי ולווא דווקא מחומרת הפגיעות והחבלות, גם אם מדובר בחבלות של ממש.

בתיק ת"ד (ירושלים) **3461-06-12** כב' הש' טננבאום: כ"א הוגש בגין סטייה מנתיב וחבלה של ממש (תפרים למעורב ושברים ברגליים לנאשמת, שנקבעו לה 29% נכות במל"ל). הוצג הסדר טיעון ובו 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים, וקנס. ביהמ"ש בצעד חריג, לא הסכים לכבד את הסדר הטיעון למרות הסכמת התביעה שלא להטיל פסילה בפועל על הנאשמת (נוכח פציעתה הקשה) וגזר על הנאשמת - 3 חודשי פסילה בפועל, חודשיים פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בשיעור 1200 ₪.

ביהמ"ש העיר כי קביעת העונש היא תפקידו של ביהמ"ש, ואין התביעה יכולה ליטול לעצמה תפקיד זה במקומו.

בתיק ת"ד (מרכז) **12852-12-10** כב' הש' רות רז: כ"א הוגש בדין פגיעה בהולך רגל על גבי מעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש (חתכים ברגליים, ניתוח ואשפוז). בהכ"ד לאחר ניהול הוכחות נקבעה רשלנות תורמת של הולך הרגל, ולעונש גזר ביהמ"ש - 4 חודשי פסילה בפועל, 3 ח' פע"ת ל-3 שנים וקנס בשיעור 1500 ₪.

בתיק ת"ד (מרכז) **3922-01-11** כב' הש' רות רז: כ"א הוגש בגין ת"ד ברשלנות גבוהה תוך סטייה מנתיב, חציית קו הפרדה רצוף אי ציות לתמרור אזהרה ונהיגה בקלות ראש, הכל תוך גרם חבלה של ממש לנהג הרכב המעורב (שברים ברגל וניתוח). ביהמ"ש גזר - 11 חודשי פסילה בפועל, 4 ח' פע"ת ל-3 שנים וקנס בגובה 1800 ₪.

בתיק ת"ד (ת"א) **946-01-12** כב' הש' דן סעדון: כ"א הוגש בגין פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה. נגרמה חבלה של ממש קשה (חבלת ראש, דימום תוך גולגלתי, אבדן הכרה ואשפוז). התביעה עתרה לפסילה ארוכה לשנים והסתמכה על פרשת "בן זויה" ו"קנר" בדומה לטיעוני התובעת בפני. ביהמ"ש ניתח את - הפגיעה החמורה מול נסיבות התאונה ונסיבות הנאשם וגזר - 5 חודשי פסילה, 7 חודשי פע"ת וקנס בגובה 2000 ₪. [לא למותר לציין כי התביעה לא עתרה כאן לעבודות שירות].

בתיק ת"ד (חיפה) **252-08-10** כב' הש' בנג'ו: כ"א בגין סטייה, נסיעה לאחור, חציית שטח הפרדה וקלות ראש. נגרמו חבלות של ממש למעורב (שברים ב-4 צלעות, קונטוזיה ריאתית, שבר באגן. הנפגע נותח לשחזור וקיבוע השבר ואושפז). הנאשם, שוטר מצטיין, אב ל-7 ילדים, עברו התעבורתי תקין, ומדובר בתאונה מבצעית עת היה בדרכו עם ניידת לאירוע פלילי. ביהמ"ש עמד על המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות אישיות של הנאשם גם בתאונות שתוצאתן חבלה

קשה מאד, וגזר על הנאשם - 6 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פע"ת ל-3 שנים, התחייבות בסך 7500 ש"ח שלא לעבור העבירות ל-3 שנים וקנס בגובה 1500 ₪.

בתיק ת"ד (ת"א) **5924-08-10** כב' הש' שרית קריספין-אברהם: כ"א הוגש בגין פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה ונהיגה בקלות ראש, תוך גרם חבלה של ממש (שבר במרפק). לנאשם עבר תעבורתי מכביד (נוהג משנת 2002 ולחובתו 15 הרשעות קודמות). למרות זאת, בהסדר טיעון שהציגה עתרה התביעה ל-4 חודשי פסילה בפועל, פע"ת וקנס. ביהמ"ש כיבד ההסדר תוך שהוא מציין כי **"הסדר הטיעון מקל במידה מסוימת עם הנאשם, אולם לא במידה שתמנע מביהמ"ש לאמצו"**.

ראוי לציין כי במקרים חמורים **יותר** וכאשר מדובר בחבלות קשות או בנסיבות מחמירות נגזרו עונשים כבדים הרבה יותר, כך למשל:

ברע"פ 3764/05 ורד בן זוויה נגד מדינת ישראל, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת חייל בנסיבות דומות שנגזרו עליה 5 שנות פסילה מנהיגה.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נגד מדינת ישראל, אושרה החמרת עונש פסילה מ-24 ל-40 חודשים.

ברע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נגד מדינת ישראל, אושר עונש פסילה בת 6 שנים.

כמצוות המחוקק אני קובע כי העונש המקובל בבתי המשפט לתעבורה במקרים דומים, בהתחשב בסוג החבלה של ממש מחד ובוותק הנהיגה הרב ובעברו התקין של הנאשם מאידך, נע כמניפה בין 5 ל-12 חודשי פסילה בפועל, ובנוסף קנס כספי, ופסילה על תנאי.

גזירת עונשו של הנאשם שבפני:

מקובל כי הענישה בשיטתנו הינה לעולם אינדיוידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם. לעניין זה מן הראוי להביא את דבריה של כב' הש' בדימוס ד. דורנר, בע"פ 5106/99 אבו-ניג'מה נ' מדינת ישראל, [פ"ד נד (1) 350, פסקה 7]:

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיוידואליים העומדים בפניהם".

לאור האמור, השאלה הדרושה הכרעה היא האם לתת משקל לשיקולי "שיקום" של הנאשם ולא רק לשיקולי "גמול" ו"הרתעה". לאחר שבחנתי את נסיבות התאונה, את הסדר הטיעון ממנו חזר הנאשם, את התעודה הרפואית של הנפגעת מיום התאונה, ותוך שנתתי מקום גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו, אני סבור כי התשובה

לכך היא - כן.

הנאשם שלפני מנהל בדרך כלל, אורח חיים תקין ונורמטיבי. הסיכון התעבורתי הנשקף ממנו קטן.

הנאשם בן 72, נשוי אב וסב לנכדים, הנאשם ניצול שואה, שמעתי מעט מילדותו הקשה. הנאשם עשה עלי רושם של אדם זהיר, המכבד ושומר על החוק. ככלל התרשמתי כי העבירות בהן הורשע כאמור, אינן מאפיינות את אורח חייו.

הנאשם נוהג בארץ משנת 1967 ללא כל הרשעות קודמות בתעבורה. אני נכון להניח לזכותו כי מדובר במעידה ראשונה וחד פעמית אשר הסיכוי כי תשנה הינו קלוש, אם בכלל. לאמור יש להוסיף כי לנאשם אין כל עבר פלילי.

זאת ועוד, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ובכך חסך מזמנו של בית המשפט. הודאתו באשמה כאמור, מלמדת כי הנאשם הפיק לקח ממעשיו, ולפיכך אני נכון להניח לזכותו כי מתקיים בו הפסוק: "**מכסה פשעיו לא יצליח, מודה ועוזב ירוחם**" (משלי כח' יג').

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים, נתתי דעתי לתוצאות התאונה המתבטאות בחבלה קשה לנפגעת, אשר למרבה הצער היא סובלת ממנה גם כיום, ונראה כי תמשיך לסבול ממנה, ולאחר שהתרשמתי כי מדובר במעידה ראשונה וחד פעמית של הנאשם, על רקע עבר תעבורתי ארוך ותקין ובהתחשב בהודאתו של הנאשם באשמה, אגזור את העונש ההולם לנאשם לדעתי במקרה זה, כדלקמן.

אני דן לפיכך את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **קנס בסך 1,500 ₪.** הקנס ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 1.2.15.
2. **פסילה בפועל למשך 5 חודשים.** הפסילה תחל לא יאחר מיום 1.02.15.
3. **פסילה למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.**
4. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 10,000 ₪ למשך 3 שנים,** להימנע מעבירות של אחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש יחד עם אי מתן אפשרות להולכת רגל לחצות בבטחה על גבי מעבר החצייה, כאשר תוצאתה היא חבלה של ממש.
ההתחייבות תיחתם במשרדי הסגור ותועבר למזכירות בתוך 30 יום מהיום.
לא יחתום, ייאסר ל-5 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לצדדים ותעביר שוברי תשלום לנאשם באמצעות הסנגורית.

ניתן היום, ז' טבת תשע"ה, 29 דצמבר 2014, בהעדר
הנוכחים.